

да разтарашуваме още веднажъ консулатото, та едва тогава съ чиста съвѣсть да плякосаме Дановата книжарница срѣщу двореца.

Когато влѣзохме за послѣденъ пжтъ въ консулатото и всичкитѣ ни опити, да счупимъ нѣкоя друга врата, останаха безуспѣшни, ние застанахме омърлушени всрѣдъ библиотечната стая. Масата стоеше прѣдъ насъ съ праздни кутийки, ние се чувствувахме като виновати, че не сме въ състояние да намѣримъ нови минерали и се отправихме къмъ шкафоветѣ. Счупихме единъ — той бѣше пълень съ книги. Обезнадеждени съвършено и съ пълна увѣреностъ, че трѣбва да се върнемъ съ праздни ржцѣ, ние смъкнахме отъ единия отъ шафоветѣ една голѣма, като за цилиндъръ, кутия. Когато я отворихме, вжтрѣ се мждрѣше единъ огроменъ тъмно-жълтеникавъ лъскавъ кокалъ, голѣмъ колкото три човѣшки глави. Измъкнахме го, увихме го въ едно палто, занесохме го въ „Андалузия“ и го заровихме дълбоко въ земята. И всѣки день изливахме вода въ трапа, гдѣто бѣхме заровили кокала. Туй се повтаряше до тогава, докато се убѣдихме, че никой вече не ще познае, какво този кокалъ не е измъкнатъ отъ кутия, а отъ земя, гдѣто той е лежалъ съ години.

Когато въ уговорения между всички казаци часъ, ние тримата смѣлчаги внесохме кокала въ химическия кабинетъ и го сложихме прѣдъ Добри-Ефенди, слѣнце като че ли изгрѣ по лицата на съученицитѣ ни: ние бѣхме спасени! Сега Добри-Ефенди ще прѣстане да ни прави упрѣци, че сме станали лѣниви за екскурзии, и че не сме се грижели, както по-рано, за минералогическия кабинетъ на гимназията.

Но що видѣхме! Добри-Ефенди стоеше като гръмнатъ. И съ трѣскавичень гласъ той ревна, та изтрѣпнахме и се вледенихме всички по мѣстата си:

— Отъ гдѣ, отъ гдѣ взѣхте туй?

— Отъ „Андалузия“!

И ние му казахме, че като сме били играли и копаели въ съсѣдното праздно мѣсто, ние сме изровили този кокалъ.

Добри-Ефенди, излѣзълъ съвършено извънъ себе си, викаше заплашително:

— Знаете ли какво е това, що сте донесли? Знаете ли, че това е кокалната захлупачка на Мамутовото колѣно?! Знаете ли че Мамутътъ е прѣд-по-то пно животно, че той хиляди години какъ е измирѣлъ и изчезналъ, и че остатъцитѣ му се намиратъ само въ странитѣ на вѣчния ледъ? Знаете ли, че ако се докаже, — нѣщо което азъ никога нѣма да допусна и повѣрвамъ, — че мамута е живѣлъ на югъ, въ нашитѣ страни, въ България, — знаете ли, че туй ще обърне науката съ краката на горѣ, и че цѣлия класъ, вие тримата и азъ ще обезсмъртимъ имената си? Знаете ли вие това?

И безъ да дочака нашия отговоръ, Добри Ефенди зграбчи и трима ни за рамената, и ни заповѣда да го заведемъ въ „Андалузия“. Пжтьомъ, той повика и единъ училищенъ слуга съ мотика.

Ахъ, бѣдната Андалузия!

Никога, никога не ни е изглеждала тя тъй печална и отчаяна. Даже въ днитѣ, когато бѣхме съсипани отъ лошо направенитѣ класни задачи по аритметика, геометрия или френски езикъ, тя ни се виждаше по-привѣтлива, отколкото сега, съ Добри Ефенди и слугата съ мотика въ ржка. Като че ли послѣдния щѣше да прѣобърне скжпата ни Андалузия на гробъ, въ който щѣха да бждатъ погребани всички наши игри и скжпи спомени, свѣрзани съ нея.

Още слугата не бѣше успѣлъ да копне по-дълбокичко, когато Добри-Ефенди откри въ мократа прѣстъ едно билетче, което ние не бѣхме забѣлѣзали на Мамутовото колѣно, и не бѣхме успѣли да унищожимъ. Изненадани отъ това, ние признахме всичко не само за Мамутовото колѣно, но и за всички минерали.

Дълбоко замисленъ и смутенъ, Добри Ефенди ни заведе при съученицитѣ въ лабораторията и помоли, чрѣзъ слугата, да дойде при насъ директора.

Колкото високъ, сухъ и изпитъ бѣ директора винаги, толкова по-вече той стана такъвъ, като чу отъ Добри Ефенди за станалото.

— Знаете ли, че вие сте ограбили едно консулато, една неприкосновена територия, гдѣто никой, нито полиция, нито войска, не може и не смѣе да влѣзе! Знаете ли, че по-